

Arrest

nr. 212 096 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 maart 2018 en op 26 april 2018.

1.3. Op 22 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 mei 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Palestijn en bent u een UNRWA geregistreerd vluchteling in het al Bass kamp in de stad Tyre in Libanon en bent u op 14 december 1987 geboren in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. Toen u nog een jong kind was, zou u samen met uw ouders zijn verhuisd naar het al Bass kamp. Rond uw zevende levensjaar zou u bij uw oom zijn gaan wonen in het Ayn al Hilwe vluchtelingenkamp omdat u uw neven en nichten als uw broers en zussen beschouwde. U pendelde wel nog geregeld over en weer tussen de beide vluchtelingenkampen. U zou in 2004 uw middelbare studies hebben afgerond. Na uw studies zou u zijn beginnen werken als automecanicien voor vrachtwagens. U zou vrachtwagens die in panne waren gevallen in de steden Sour, Beiroet en Ermele hebben gedepanneerd. U was gelieerd aan Fatah en voerde regelmatig bewakingsopdrachten uit. Na verloop van tijd werd u evenwel gevraagd om mee te gaan vechten in Syrië, iets wat u hoegenaamd niet zag zitten. U zou dan ook uw job in bijberoep voor Fatah hebben opgegeven. Omdat u hierdoor in financiële problemen dreigde te komen, zou u gezocht hebben naar een nieuwe job in bijberoep. U zou zijn terechtgekomen bij de groep van 'al Lino' (M.(...) I.(...)) van de 'Palestinian Armed Struggle'. U zou zijn aangesteld om informatie te verzamelen over leden van de organisatie 'Ansar Allah'. U diende verder ook posters met slogans op te hangen waarin werd gewaarschuwd om niet in Syrië te gaan vechten. In de zomer van 2016 zou u op een gegeven moment in elkaar zijn geslagen door enkele leden van Ansar Allah op het moment dat u posters aan het plakken was. U zou hierbij bewusteloos zijn gevallen. Toen u later terug bij bewustzijn kwam, zou u vastgesteld hebben dat u zich in het ziekenhuis van Sidon bevond. U zou na een dag in het ziekenhuis overgebracht zijn naar het lokale politiebureau waar men u enkele dagen vasthield met het oog op ondervragingen. Hierna zou men u hebben vrijgelaten. Ongeveer vier maanden later zou u zijn beschoten geweest door twee mannen. U slaagde er evenwel in te ontkomen zonder geraakt te worden. Begin 2017 zou u getuige geweest zijn van hoe enkele mannen vanuit een voorbijrijdende auto een handgranaat in de richting van uw huis gooiden. In de zomer van 2017 zou u tenslotte nog een dreigbrief hebben ontvangen. Op 26 oktober 2017 zou u vanuit Libanon met het vliegtuig legaal naar Spanje gereisd zijn met tussenstops in de VAE en in Brazilië. Begin november 2017 zou u dan vanuit Spanje naar België gereisd zijn, waar u op 11 of 12 of 13 november 2017 aankwam. Op 17 november 2017 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo genoot u onder andere van medische zorgen en onderwijs (zie notities persoonlijk

onderhoud van 12 maart 2018, vragen 72 en 73). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U bent twee keer gehoord geweest op het Commissariaat-generaal. Blijkt evenwel dat u enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen liet optekenen. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid totaal.

In verband met het eerste incident dat u is overkomen in de zomer van 2016, legde u volgende tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart dat u in de wijk Taytabaa in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwa in elkaar werd geslagen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 131 en 132), terwijl u tijdens het onderhoud van 26 april 2018 sprak over de Hetteen wijk en even later over de Saf Saf wijk. U werd met de tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U antwoordde dat u het zich allemaal niet goed meer kon herinneren. U lichtte toe dat u psychische problemen heeft en dat u erg slecht slaapt (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 61-65). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Het incident van in de zomer van 2016 is het eerste incident dat u zou hebben meegemaakt. U zou zo hard in elkaar geslagen geweest zijn dat u zelfs het bewustzijn verloor. Dit incident moet dan ook een erg grote impact gehad hebben op u. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich klaarblijkelijk zo moeilijk de feiten correct kan herinneren, ook al zou u op dit ogenblik psychische problemen hebben en slecht slapen. In dit kader dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van deze door u beweerde psy problemen.

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart één dag in het ziekenhuis te zijn gebleven om vervolgens naar het politiekantoor te zijn overgebracht (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 147), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april 2018 verklaarde twee dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen alvorens naar het politiekantoor te zijn overgebracht. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U antwoordde opnieuw dat u het zich niet zo goed meer kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 53-55). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart verklaarde u verwondingen te hebben opgelopen aan het bovenbeen, aan uw linkerarm, op uw hoofd en op uw rug (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 149), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april sprak over verwondingen aan uw rechterarm in plaats van uw linkerarm. Nadat u met de tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, liet u optekenen het niet meer goed te weten. U liet uiteindelijk een litteken zien dat zich ter hoogte van uw linkerarm bevond. U lichtte toe dat u psychisch erg moe was (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 56-58). In verband met de ondervragingen door de politie op het politiekantoor legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart verklaarde u slechts door één politieagent te zijn verhoord geweest (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 155). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april 2018 verklaarde u evenwel de eerste dag te zijn verhoord door één politiemann en de tweede dag door een andere politiemann. U werd gewezen op uw verklaringen van 12 maart. U antwoordde dat u het misschien vergeten was tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart, maar u was vrij zeker wel degelijk door twee politieagenten te zijn verhoord (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 74-82). Opnieuw dient opgemerkt dat deze uitleg over uw slecht werkend geheugen allerm minst kan overtuigen, temeer u, en zoals reeds werd opgemerkt, u geen documenten ter staving hiervan neerlegt.

Ook in verband met het tweede incident dat ongeveer vier maanden na het eerste incident plaatsvond en waarbij u door twee onbekende mannen werd beschoten, legde u opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 verklaarde u die dag samen met nog twee anderen, een zeker A.(...) en een zekere Y.(...) te zijn vertrokken om slogans te gaan aanbrengen op de muren. Op het moment dat u er mee bezig was, hoorde u hoe een wapen werd opgespannen om te kunnen vuren. U zou onmiddellijk zijn weggelopen, waarna u hoorde hoe men in uw richting schoot. U verklaarde voor de tweede maal uitdrukkelijk dat u op het moment van de beschieting bezig was met het aanbrengen van teksten op de muren in de straat 'Sharia al Bustan al Yahoudi' (zie notities persoonlijk

onderhoud 12 maart 2018, vragen 163-168). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april daarentegen verklaarde u op het moment van de feiten in de buurt van Bustan al Yahoudi gewoon aan het wandelen te zijn. U ontkende uitdrukkelijk op het moment van de feiten bezig te zijn geweest met het aanbrengen van slogans op de muren. U ontkende ook met A.(...) en Y.(...) dit te hebben gedaan. U werd met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U antwoordde dat al deze verklaringen van uzelf afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 niet kloppen. U werd ermee geconfronteerd dat al deze verklaringen van u klaar en duidelijk en dus niet vatbaar voor interpretatie in de notities van het persoonlijk onderhoud zijn terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 88-104). Bovendien had u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van 26 april uitdrukkelijk laten optekenen geen communicatieproblemen te hebben ondervonden tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud van 26 april 2018, inleidende paragraaf p.2). Dat u dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn el Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u school heeft gelopen en dat u uw middelbaar diploma heeft behaald. U zou naar twee UNRWA scholen zijn gegaan in het vluchtelingenkamp van Ayn el Hilwa. U genoot er naar eigen zeggen gratis van kwalitatief onderwijs (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 47-56). Na uw middelbare studies bent u tot uw vertrek uit Libanon in dienstverband beginnen werken als automonteur om vrachtwagens met pech te depanneren. U verdiende gemiddeld 900 dollar per maand. U werkte in de verschillende steden van Libanon zoals Sour, Sioun, Beiroet (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 92-102). Uw vader was, toen hij nog in leven was, schilder van beroep. Na zijn overlijden is uw moeder hertrouwd en nu wordt zij onderhouden door haar tweede man (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 119-120). U was in staat om een eigen huis te huren in Ayn el Hilwa, waar u ongeveer 100 dollar per maand voor diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 106-110). U verklaarde toegang te hebben tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 72 en 73). Voorts liet u in dit verband nog optekenen geen financiële problemen te hebben en dat de reden voor uw asielaanvraag helemaal geen uitstaans heeft met uw socio-economische situatie in Libanon, meer nog, dat u zich zelfs onderscheidde van de meeste Palestijnen in Libanon aangezien u zich niet in een financieel precaire situatie bevond (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 115-117). In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt te worden dat uzelf verklaarde zich gemakkelijk ergens anders te kunnen vestigen in Libanon en met name in de stad Sour omdat u hier nog uw familie heeft wonen. U voegde nog toe dat u zich eigenlijk overal zou kunnen vestigen, doch meende u evenwel dat dit geen optie is gezien de problemen die u in bovenstaande paragrafen heeft aangehaald (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 18-22). Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan deze problemen geen geloof wordt gehecht. Tijdens het gehoor van 26 april liet u optekenen dat het voor u niet evident zou zijn om zich ergens te vestigen in Libanon buiten een vluchtelingenkamp, gelet op 'de levensduurte' buiten de kampen, maar binnen de andere vluchtelingenkampen zoals al Bass zou dit wel mogelijk zijn voor u (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 131 en verder).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA kaart, uw huwelijksakte, kopies van de identiteitskaarten en de oude identiteitskaarten van uw echtgenote en van jullie zoontje, de geboorteakte van uw zoontje, de geboorteakte van uw echtgenote, een attest van uw lidmaatschap van Fatah en tenslotte een medisch attest. Deze door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw echtgenote en jullie zoontje. Het medisch attest bevestigt dat u een letsel heeft opgelopen in Libanon maar geeft geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u dit letsel heeft opgelopen. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de rechten van verdediging, stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent zijn dossier overeenkomstig artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang te moeten behandelen. Daarbij past ze een lex specialis op algemene wijze toe en laat ze bovendien na te motiveren waarom de bijzondere procedureregels van toepassing zouden zijn. Het Commissariaat-generaal schendt hiermee naar mening van verzoeker de materiële motiveringsplicht. De behandeling bij voorrang laat bovendien niet toe dat verzoeker zijn opmerkingen over het persoonlijk onderhoud kan kenbaar maken aan verweerster en miskent zijn fundamentele rechten van verdediging, aldus verzoeker, die zijn bemerkingsen toelicht als volgt:

“Verweerster meent dat de situatie van verzoeker van dien aard zou zijn dat bij voorrang een beslissing dient genomen te worden:

“Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.” (stuk 1, p. 1)

Deze bewoording doet verbazen, gezien verweerster op geen enkele wijze dit standpunt verder motiveert en genoegschijnt te nemen met de loutere vermelding dat dit artikel een voorrangprocedure zou voorschrijven in de onderhavige situatie. Hierbij hanteert verweerster evenwel een bijzonder brede lezing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat louter het volgende bepaalt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien:

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen; 4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.”

Een recente instructie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou de diensten van verweerster ertoe aangezet hebben dossiers die al sedert drie maanden onbehandeld zijn gebleven bij voorrang te behandelen. Tot haar grote spijt moet verzoeker vaststellen dat deze communicatie vanwege de Staatssecretaris niet werd opgenomen in het administratief dossier. Door eliminatie van de andere drie scenario's, die duidelijk niet van toepassing zijn op het huidige dossier, kan evenwel enkel tot de conclusie worden gekomen dat in dit dossier een tussenkomst van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft plaatsgevonden.

Een dergelijk verzoek houdt evenwel een miskennis in van de ratio legis van de voorrangprocedure, die als *lex specialis* in het leven werd geroepen en per definitie niet kan worden gehanteerd als standaardprocedure in een groot aantal dossiers.

Ter staving van de ratio legis kan vooreerst verwezen worden naar richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 waarvan het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (“de Vreemdelingenwet”) een omzetting vormt. Deze richtlijn bevat de grondslag van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet en bepaalt in artikel 31:

“7. De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, in het bijzonder:

a) wanneer het verzoek waarschijnlijk gegrond is;

b) wanneer de verzoeker kwetsbaar is in de zin van artikel 22 van Richtlijn 2013/33/EU, of bijzondere procedurele waarborgen behoeft, in het bijzonder niet-begeleide minderjarigen.”

Het is duidelijk dat ook de Europese wetgever een uitzonderingsprocedure voor welomlijnde categorieën voor ogen had. Dit wordt verder bevestigd in de parlementaire voorbereiding betreffende het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (“de Vreemdelingenwet”):

“Een nieuwe paragraaf 2 bij artikel 57/6 herneemt bepaalde gronden van artikel 52/2 en breidt ze uit met vreemdelingen van wie het verzoek waarschijnlijk gegrond is. De grond “vreemdelingen tegen dewelke aanwijzingen bestaan dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid” wordt niet hernomen in de nieuwe paragraaf 2 bij artikel 57/6, gezien deze grond reeds vervat kan liggen in het injunctierecht dat de minister of zijn gemachtigde (*sic*) ten aanzien van de behandeling van bepaalde verzoeken kan uitoefenen.”

Verweerster meent dergelijke uitzonderingsprocedure te kunnen gebruiken teneinde een dossierachterstand weg te werken en holt op die manier het principe uit dat het injunctierecht slechts kan gebruikt worden voor welbepaalde verzoeken.

De handelswijze van verweerster heeft nefaste gevolgen voor verzoekers internationale bescherming, inclusief verzoeker, gezien de Belgische voorrangprocedure procedurele beginselen kent die afwijken van de standaardprocedure. Nochtans overweegt richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013:

“(19) Teneinde in bepaalde gevallen de totale duur van de procedure in te korten, moeten de lidstaten over de flexibiliteit beschikken om, in overeenstemming met hun nationale behoeften, een verzoek met voorrang boven andere, eerder ingediende verzoeken te behandelen, zonder van de normaal toepasselijke procedurele termijnen, beginselen en waarborgen af te wijken.”

Concreet bepaalt artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud. De verzoeker internationale bescherming of diens advocaat kan onder strikte voorwaarden een kopie bekomen teneinde opmerkingen over te maken aan het Commissariaat-generaal:

“§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. (...)”

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover: 1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en 2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat. Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.”

Dergelijke opmerkingen zijn van cruciaal belang voor de behandeling van het beschermingsverzoek, gezien zij onbedoelde inconsistenties kunnen opklaren en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen ondersteunen.

Indien echter niet voldaan is aan bovenvermelde voorwaarden, dan bepaalt artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet dat de verzoekers internationale bescherming geacht worden in te stemmen met de inhoud van de notities. Het is dus van primair belang dat verzoekers om internationale bescherming op zijn minst de kans geboden wordt opmerkingen te maken. Bij toepassing van de voorrangsprocedure bepaalt artikel 57/5quater, § 4 echter:

“§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

Bijgevolg werd aan verzoeker de kans ontnomen opmerkingen te maken bij het schriftelijk verslag van het persoonlijk onderhoud en kon hij op geen enkele wijze nagaan of zijn asielrelaas op een correcte wijze werd weergegeven. Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat de roekeloze en ongemotiveerde toepassing van de voorrangsprocedure zijn rechten van verdediging heeft miskent.

Uit het gegeven dat een behandeling bij voorrang bijzondere procedureregels kent, mag tevens worden afgeleid dat het hier om een uitzonderingsprocedure gaat, die slechts voor welbepaalde gevallen kan gebruikt worden. Op z'n minst mag verwacht worden dat verzoeker in staat wordt gesteld te achterhalen waarom hij onder deze procedure zou vallen. Verweerster heeft deze lex specialis evenwel op algemene wijze van toepassing verklaard en bovendien nagelaten deze handelwijze te motiveren.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951), de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, verwijst verzoeker naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *EI Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal (C-364/11)* om aan te tonen wanneer bijstand door UNRWA beschouwd kan worden als zijnde opgehouden te bestaan. Hij benadrukt dat UNHCR waarschuwt voor een restrictieve interpretatie van artikel 1D en betoogt dat, hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een correcte definitie hanteert, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, ze in haar appreciatie voorbij gaat aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker verduidelijkt dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Libanon te ontvluchten. Hij licht toe dat hij enerzijds Libanon diende te verlaten omwille van zijn gerechtvaardigde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van de vluchtelingenconventie (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) ten aanzien van Ansar Allah. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat van hem eigenlijk niet verwacht kan worden dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoonde. Immers, zodra hij aantoonde dat hij buiten zijn wil om Libanon diende te ontvluchten, dient hij van rechtswege als vluchteling te worden erkend. Verzoeker vond naar eigen zeggen geen afdoende bescherming voor zijn vervolgingsvrees in het kamp in Libanon. *A fortiori* dient hem het statuut van vluchteling te worden toegekend nu hij vervolging in de zin van artikel 1A van de vluchtelingenconventie aantoonde. Anderzijds had verzoeker ook omwille van de algemene mensonwaardige en gevaarlijke leefomstandigheden in Libanon en in het kamp Ayn al Hilwe geen andere keuze dan dit gebeid te ontvluchten. Ook in die zin dient hij van rechtswege als vluchteling te worden erkend. Ook in het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft het Commissariaat-generaal het gevaar en de onmenselijke behandeling die hem wacht bij terugkeer miskend, aldus nog verzoeker.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn verklaringen over zijn problemen met Ansar Allah. Hij wenst klaarheid te scheppen omtrent de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, op basis waarvan hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees koestert om vervolgd te worden. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij, eens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, meteen aangaf dat hij sedert enige tijd psychische problemen kende. Ter staving van deze psychische problemen legt verzoeker een psychologisch attest voor, opgesteld op 8 juni 2018 door de heer P.J., klinisch psycholoog te Namen (stuk 4), waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk te lijden heeft onder zware psychische problemen. Hieruit blijkt overduidelijk dat enige tegenstrijdigheden in zijn verhaal niet het resultaat zijn van kwade wil, maar dat hij als gevolg van de bijzonder traumatische ervaringen in zijn thuisland bepaalde herinneringen heeft verdrongen, aldus verzoeker, die dan ook meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van enkele onjuistheden in zijn verhaal besluit dat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is, maar hierbij volledig voorbij gaat aan zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst ook naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde *“Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”* van UNHCR van mei 2013, waarin wordt bevestigd dat traumatische ervaringen een impact hebben op het geheugen en gedrag. Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud in staat was bepaalde details te herhalen die hij ook in het eerste onderhoud zorgvuldig had uiteengezet. Dat verzoeker omtrent

bepaalde details tegenstrijdige verklaringen aflegt, terwijl hij perfect in staat is andere details met precisie te herhalen is niet verwonderlijk. Objectieve informatie toont immers aan dat personen die geconfronteerd worden met traumatische gebeurtenissen hun focus leggen op details die centraal staan in het gebeuren, terwijl ze randinformatie doorgaans vergeten. Dit verklaart waarom verzoeker zich de details met betrekking tot onder meer de wapens en zijn belagers glashelder kan herinneren, maar andere informatie schijnbaar vergeten is of nooit geregistreerd heeft. De verklaringen van verzoeker dienen dan ook in het licht van deze informatie geïnterpreteerd te worden. Sommige tegenstrijdige verklaringen zijn daarenboven zo opmerkelijk dat ze enkel verklaard kunnen worden op grond van de psychische vermoeidheid van verzoeker en bevestigen alleen maar dat verzoeker zwaar te lijden heeft onder zijn vermoeidheid en concentratieverlies. Zo merkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat verzoeker in het eerste persoonlijk onderhoud aangeeft verwondingen te hebben opgelopen aan zijn bovenbeen, linkerarm, hoofd en rug – waarvan verzoeker eveneens een medisch attest heeft neergelegd – terwijl hij in het tweede onderhoud aangeeft verwond te zijn aan de rechterarm. Ondanks de duidelijk zichtbare littekens op het lichaam van verzoeker en het medisch attest neergelegd tijdens het onderhoud, heeft hij zich kennelijk vergist over de opgelopen verwondingen. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker dergelijke markante tegenstrijdigheden niet opzettelijk doet, maar dat hij daarentegen – zoals het psychologisch attest dd. 8 juni 2018 ook aangeeft (stuk 4) – gebukt gaat onder zware vermoeidheid en mentaal gebroken is. Het is ook duidelijk dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft om het Commissariaat-generaal of haar diensten om de tuin te leiden. Hij bood spontaan aan om de wonden te laten verifiëren, daar hij zich voldoende bewust is van het feit dat hij zich niet goed kan concentreren. Verzoeker wenst daarenboven ook te benadrukken dat hij in het tweede persoonlijk onderhoud er herhaaldelijk op gewezen heeft dat hij het moeilijk had als gevolg van zijn slaapttekort, een van de vele symptomen van de opgelopen trauma's die nu ook door het psychologisch attest dd. 8 juni 2018 worden bevestigd (stuk 4). Dat slaaploosheid de concentratie bemoeilijkt, hoeft geen betoog. Het Commissariaat-generaal heeft evenwel op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn kwetsbare profiel.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren: *“Verzoeker werd/wordt vervolgd in Libanon omwille van zijn politieke activiteiten in dienst van een splintergroep van Fatah onder leiding van M.(...) I.(...) L.(...). In het kader van deze activiteiten diende verzoeker in het geheim informatie te verzamelen over leden van de organisatie Ansar Allah en bracht hij slogans aan om – in strijd met de ideologie van deze laatste groepering – mensen te ontraden in Syrië te gaan vechten.*

Verzoeker was daarnaast in het verleden actief bij Fatah, maar diende zijn lidmaatschap te beëindigen na een conflict tussen Fatah en een islamitische groepering, waarbij verzoeker eveneens gevraagd werd mee te vechten in Syrië. Het valt bijgevolg niet uit te sluiten dat verzoeker eveneens op grond van religieuze motieven door islamitische groeperingen – waaronder Ansar Allah – vervolgd werd of dreigt te worden.

(...)

Verzoeker kan de hulp van Fatah of de islamitische militie, die in Ayn al Hilwe het gezag in handen hebben, niet invoeren. Niet alleen heeft verzoeker zijn banden met Fatah verbroken, het is bovendien omwille van het conflict met de islamitische groeperingen dat verzoeker Libanon heeft moeten verlaten. Zowel Fatah en groepen als Ansar Allah liggen mee aan de basis van het immer terugkerende sektarische geweld dat dit vluchtelingenkamp plaagt.

(...)

Het is duidelijk dat de UNRWA evenmin in staat is om daadwerkelijk bescherming te bieden tegen dit geweld.”

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij zich aan het mandaat van UNRWA heeft onttrokken vanuit een oprechte vrees voor vervolging. Hij had geen andere keuze dan te vluchten, waardoor hij van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend. Op zijn minst had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 D van de het vluchtelingenverdrag (Genève 1951), de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, benadrukt verzoeker dat hij van Palestijnse origine is en afkomstig is uit Libanon, specifiek uit het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe, waar hij eveneens zijn vaste verblijfplaats heeft. Het kamp wordt reeds geruime tijd geplaagd door sektarisch geweld als gevolg van het nimmer aflatende conflict tussen Fatah en verscheidene islamitische groeperingen. Bovendien is ook de algemene veiligheidssituatie in Libanon allesbehalve stabiel te noemen. Sinds het uitbreken van de Syrische

burgeroorlog in 2011, is het land nog steeds het strijdtoneel waarop milities, leden van de Hezbollah en de Libanese veiligheidsdiensten vechten om controle en invloed. Op grond van de huidige bestreden beslissing wordt van verzoeker dus verwacht dat hij terug zou keren naar een gebied dat wordt geregeerd door chaos en geweld. De bestreden beslissing schiet dan ook ernstig tekort aangezien het risico dat verzoeker loopt om in het land van herkomst onmenselijk behandeld te worden, eigenlijk niet in twijfel zou mogen getrokken worden.

Verzoeker gaat vooreerst in op de algemene veiligheidssituatie in Libanon, die uiterst precair is. De algemene veiligheidssituatie in Libanon is erg onstabiel sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011. Nog steeds zijn er dagelijks gevechten tussen milities. De leden van Hezbollah nemen actief deel aan de strijd in Syrië en oefenen invloed uit op de werking van veiligheidsdiensten in de regio, die niet in staat zijn de veiligheid in Libanon te verzekeren. Het geweld leidt tot onwettige detenties, mishandelingen, ontvoeringen en dergelijke meer. Verder zorgt de toestroom van vluchtelingen er ook voor dat er door gewapende groeperingen geweld wordt uitgeoefend tegen migranten in detentie. Libanon kan naar mening van verzoeker in geen geval als een veilig land beschouwd worden.

Daarnaast kan verzoeker geen beroep doen op bescherming in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe, waar hij zijn vaste verblijfplaats heeft. De situatie van ernstige onveiligheid waarin verzoeker zich in Ayn al Hilwe bevindt, kadert in het geheel van het aanslepende sektarisch geweld dat geregeld de kop opsteekt en waarbij de UNRWA machteloos dient toe te kijken. Het verhaal van verzoeker, die in elkaar geslagen werd met messen en stokken en enkele maanden later beschoten werd, toont eveneens aan hoe de UNRWA niet bij machte is de inwoners van het vluchtelingenkamp te beschermen. Het kamp van Ayn al Hilwe is het grootste vluchtelingenkamp in Libanon en vertoont jaar na jaar steeds grotere infrastructurele problemen als gevolg van de grote aantallen vluchtelingen die er hun toevlucht zoeken. Het grote bevolkingsaantal beschikt slechts over uiterst beperkte middelen, wat het risico op conflict alleen maar vergroot. De situatie in het kamp is in het bijzonder uiterst precair voor de Palestijnse vluchtelingen, die het meest gebukt gaan onder zware armoede en de voortdurende spanningen, die vaak uitmonden in conflict. Het kamp van Ayn al Hilwe staat onder hoge druk als gevolg van zowel de instabiliteit in Libanon als de sektarische spanningen binnen het kamp, wat de plaats heeft omgedoopt tot een heus kruisvat. Het geweld in Ayn al Hilwe bereikte in 2017 nog een ongekend hoogtepunt, waarbij zowel in februari, april en augustus burgerslachtoffers vielen. Het geweld zaait niet alleen dood en vernieling, maar zorgt er bovendien voor dat de UNRWA niet in staat is de inwoners in hun basisbehoeften te voorzien. Het aanslepende geweld zorgt er bovendien voor dat Ayn al Hilwe is uitgegroeid tot een broeihaard van extremisme, wat in de toekomst alleen maar tot grotere instabiliteit en spanningen kan leiden. Van een menswaardig bestaan opbouwen in Libanon of in Ayn al Hilwe kan volgens verzoeker geen sprake zijn. Bijgevolg heeft hij zich in geen geval uit vrije wil onttrokken aan een gebied waarbinnen de UNRWA haar mandaat uitoefent.

Tot slot wenst verzoeker nogmaals zijn uiterst kwetsbare profiel te benadrukken. Zoals reeds aangehaald in het tweede middel kampt verzoeker met bijzonder zware psychologische problemen als gevolg van de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Libanon en in het bijzonder in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. Ter staving van deze psychische problemen legt verzoeker een psychologisch attest voor, waaruit blijkt dat hij als gevolg van "het geweld en de discriminatie geleden in het land" een symptomenbeeld vertoont dat overduidelijk overeenstemt met psychotraumatische ervaringen. Verzoeker is mentaal volledig gebroken, slaapt niet meer, is bijzonder verward en gaat gebukt onder voortdurende angst, niet alleen als gevolg van zijn eigen lijden, maar ook dat van zijn familie die hij heeft moeten achterlaten (stuk 4). Gelet op dit kwetsbare profiel acht verzoeker het dan ook bijzonder absurd te verwachten dat hij zou terugkeren naar de plaats die aan de oorsprong ligt van zijn trauma. Van verzoeker eisen dat hij zich opnieuw zou blootstellen aan alles wat zijn leven heeft vernietigd is onmenselijk, daar hij er op geen enkele wijze rust zou kunnen vinden en er elk ogenblik opnieuw geconfronteerd zou worden met zijn uiterst traumatiserende verleden. Zoals reeds aangegeven is de veiligheidssituatie in Libanon en Ayn al Hilwe bijzonder precair. Er kan van niemand redelijkerwijs verwacht worden terug te keren naar dergelijke mensonwaardige omstandigheden en dit geldt *a fortiori* voor verzoeker.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van UNHCR van mei 2013, een psychologisch attest dd. 8 juni 2018, een uittreksel uit "Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems" van UNHCR van mei 2013, het artikel "UN condemns violence in Lebanon refugee camp" van Ma'an News Agency van 17 januari 2017, een

uittreksel uit *“United States Congressional Research Service: Lebanon”* van 9 november 2017, het *“World Report 2018 Lebanon events of 2017”* van Human Rights Watch van januari 2018 en het document *“Ein El Hilweh camp profile”* van OCHA van 2017.

2.4.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018 en de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 18 september 2018.

Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee persberichten van UNWRA: *“Ministerial meeting on UNRWA raises remarkable US\$122 Million”* van 28 september 2018 en *“Ministerial meeting in Support of UNRWA, Co-Chair Summary”* van 1 oktober 2018.

2.5. Waar verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat zijn verzoek om internationale bescherming bij voorrang werd behandeld en hij aldus pas bij de betekening van de bestreden beslissing een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, zodat hij zijn opmerkingen aangaande deze notities niet kenbaar kon maken en hij ingevolge het gestelde in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet zou worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities, kan hij niet worden bijgetreden.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat gelet op het geheel van de beschikbare informatie in het administratief dossier, de beslissing van de commissaris-generaal om onderhavig verzoek om internationale bescherming bij voorrang te behandelen genomen werd in toepassing van artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat - in tegenstelling tot wat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift betoogt - wel degelijk een schrijven van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de Staatssecretaris) van 26 april 2018 waarin om de behandeling van het dossier bij voorrang wordt verzocht. De Staatssecretaris licht deze beslissing in zijn brief toe als volgt: *“Gelet op het feit dat er veel asielzoekers zijn die nog geen antwoord hebben gekregen op hun aanvraag, terwijl het in het belang van zowel de verzoeker als de overheid is om hier zo snel mogelijk een beslissing te nemen, verzoek ik u om de dossiers van de asielzoekers waarin er binnen een termijn van drie maanden, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, nog geen beslissing werd genomen, bij voorrang te behandelen en dit conform artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.”*

In casu kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 17 november 2017 en de bestreden beslissing genomen werd op 22 mei 2018.

Vervolgens dient met betrekking tot het versturen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie *supra*) en werd de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud samen met de betekening van de bestreden beslissing overgemaakt (zie administratief dossier, stuk 6A). De Raad verwijst in dit licht tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 100):

“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure”.

Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van verzoeker in het geval van toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet (zoals *in casu* het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt dan ook uiteraard niet voor de procedure in toepassing

van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dan ook in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift geen enkele keer kritiek uit op de weergave in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals opgenomen in het administratief dossier. Integendeel, verzoeker citeert zelf uit deze notities in het kader van zijn verweer. De kritiek op de handelswijze van de commissaris-generaal, die zijn verzoek om internationale bescherming bij voorrang behandelde overeenkomstig artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt dan ook niet meer dan een niet gestaafde blote bewering. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker bij machte was om in onderhavig verzoekschrift zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, kan hij dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

2.6. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het tweede middel mist aldus juridische grondslag.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen wijzigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.8. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.9. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.10. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.11. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.12. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.13. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.14. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de

door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.15. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker tijdens de opeenvolgende persoonlijke onderhouden diverse flagrante tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de twee incidenten die hem in 2016 zouden zijn overkomen, vaststelling welke op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt: *“In verband met het eerste incident dat u is overkomen in de zomer van 2016, legde u volgende tegenstrijdige verklaringen af.*

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart dat u in de wijk Taytabaa in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwa in elkaar werd geslagen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 131 en 132), terwijl u tijdens het onderhoud van 26 april 2018 sprak over de Hetteen wijk en even later over de Saf Saf wijk. U werd met de tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U antwoordde dat u het zich allemaal niet goed meer kon herinneren. U lichtte toe dat u psychische problemen heeft en dat u erg slecht slaapt (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 61-65). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Het incident van in de zomer van 2016 is het eerste incident dat u zou hebben meegemaakt. U zou zo hard in elkaar geslagen geweest zijn dat u zelfs het bewustzijn verloor. Dit incident moet dan ook een erg grote impact gehad hebben op u. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich klaarblijkelijk zo moeilijk de feiten correct kan herinneren, ook al zou u op dit ogenblik psychische problemen hebben en slecht slapen. In dit kader dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van deze door u beweerde psy problemen.

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart één dag in het ziekenhuis te zijn gebleven om vervolgens naar het politiekantoor te zijn overgebracht (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 147), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april 2018 verklaarde twee dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen alvorens naar het politiekantoor te zijn overgebracht. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U antwoordde opnieuw dat u het zich niet zo goed meer kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 53-55). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart verklaarde u verwondingen te hebben opgelopen aan het bovenbeen, aan uw linkerarm, op uw hoofd en op uw rug (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 149), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april sprak over verwondingen aan uw rechterarm in plaats van uw linkerarm. Nadat u met de tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, liet u optekenen het niet meer goed te weten. U liet uiteindelijk een litteken zien dat zich ter hoogte van uw linkerarm bevond. U lichtte toe dat u psychisch erg moe was (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 56-58). In verband met de ondervragingen door de politie op het politiekantoor legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart verklaarde u slechts door één politieagent te zijn verhoord geweest (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 155). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april 2018 verklaarde u evenwel de eerste dag te zijn verhoord door één politiemann en de tweede dag door een andere politiemann. U werd gewezen op uw verklaringen van 12 maart. U antwoordde dat u het misschien vergeten was tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart, maar u was vrij zeker wel degelijk door twee politieagenten te zijn verhoord (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 74-82). Opnieuw dient opgemerkt dat deze uitleg over uw slecht werkend geheugen allerm minst kan overtuigen, temeer u, en zoals reeds werd opgemerkt, u geen documenten ter staving hiervan neerlegt.

Ook in verband met het tweede incident dat ongeveer vier maanden na het eerste incident plaatsvond en waarbij u door twee onbekende mannen werd beschoten, legde u opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 verklaarde u die dag samen met nog twee anderen, een zeker A.(...) en een zekere Y.(...) te zijn vertrokken om slogans te gaan aanbrengen op de muren. Op het moment dat u er mee bezig was, hoorde u hoe een wapen werd opgespannen om te kunnen vuren. U zou onmiddellijk zijn weggelopen, waarna u hoorde hoe men in uw richting schoot. U verklaarde voor de tweede maal uitdrukkelijk dat u op het moment van de beschieting bezig was met het aanbrengen van teksten op de muren in de straat 'Sharia al Bustan al Yahoudi' (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 163-168). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april daarentegen verklaarde u op het moment van de feiten in de buurt van Bustan al Yahoudi gewoon aan het wandelen te zijn. U ontkende uitdrukkelijk op het moment van de feiten bezig te zijn geweest met het aanbrengen van slogans op de muren. U ontkende ook met A.(...) en Y.(...) dit te hebben gedaan. U werd met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U antwoordde dat al deze verklaringen van uzelf afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 niet kloppen. U werd ermee geconfronteerd dat al deze verklaringen van u klaar en duidelijk en dus niet vatbaar voor interpretatie in de notities van het persoonlijk onderhoud zijn terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 88-104). Bovendien had u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van 26 april uitdrukkelijk laten optekenen geen communicatieproblemen te hebben ondervonden tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud van 26 april 2018, inleidende paragraaf p.2). Dat u dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat hij inderdaad voormelde tegenstrijdige verklaringen liet optekenen, doch hij tracht deze tegenstrijdigheden te verklaren door het feit dat hij te kampen heeft met zware psychische problemen, ter staving waarvan hij een psychologisch attest dd. 8 juni 2016 neerlegt.

Met betrekking tot dit psychologisch attest merkt de Raad vooreerst op dat het opmerkelijk moet worden geacht dat verzoeker, die beweert als gevolg van de bijzonder traumatische ervaringen in zijn land van gewoonlijk verblijf zware psychologische problemen te kennen, pas na confrontatie met de bestreden beslissing een psycholoog heeft geraadpleegd teneinde hulp te zoeken en zijn problemen te laten attesteren. Hij maakte tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 12 maart 2018 overigens op geen enkel ogenblik gewag van psychologische problemen waarmee hij zou kampen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat een maand later, op 26 april 2018, plaatsvond haalde verzoeker zijn psychologische problemen bovendien pas aan wanneer hij werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Waar verzoeker in het verzoekschrift meermaals verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest, benadrukt de Raad dat uit dit attest niet kan blijken dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo stelt de Raad vast dat het een zeer summier attest betreft dat werd opgesteld op basis van slechts 2 consultaties op éénzelfde dag. Uit het attest blijkt ook dat de psycholoog zich baseert op verzoekers eigen verklaringen waar wordt geattesteerd dat geweld en discriminatie in het land van herkomst de oorzaak vormen van zijn psychologische problemen. Dit betreffen echter geenszins objectieve vaststellingen door een arts. Het klachtenpatroon dat in het attest wordt opgesomd (hypervigilantie, slaapstoornissen, prikkelbaarheid, geheugenproblemen en concentratieproblemen) betreffen verder geen klachten die een verklaring zouden kunnen bieden voor de veelvuldig opgemerkte tegenstrijdigheden in verzoekers asielrelaas. Dit klemt des te meer daar nergens uit het attest blijkt op welke wijze de beperkte diagnose tot stand is gekomen, noch op welke wijze verzoeker aan geheugenproblemen (korte- of langetermijngeheugen) zou lijden, noch dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er in voormeld attest geen duidelijk causaal verband gelegd tussen verzoekers geestestoestand en de talrijke tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas. In dit attest wordt overigens nergens aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt overigens evenmin uit de gegevens vevat in het administratieve dossier. Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens de persoonlijke onderhoudsop het Commissariaat-generaal. Loutere beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, blijkt uit niets dat verzoeker zich tijdens de persoonlijke onderhoudsopwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, de Raad stelt vast dat de persoonlijke onderhoudsop normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker beide malen in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven zodat niet kan worden aangenomen dat geheugen- en/of concentratieproblemen aan de basis zouden liggen van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat het door verzoeker voorgelegde medisch-psychologisch attest niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en dat geen van de elementen in dit attest van dien aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de impact van traumatische ervaringen op het geheugen en gedrag, doet geen afbreuk aan het voorgaande. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat hij als gevolg van de bijzonder traumatische ervaringen in zijn thuisland bepaalde herinneringen heeft verdrongen en dat personen die geconfronteerd worden met traumatische gebeurtenissen hun focus leggen op details die centraal staan in het gebeuren terwijl ze randinformatie doorgaans vergeten, wijst de Raad erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op elementen die raken aan de kern van verzoekers relaas en die aldus allerminst als "randinformatie" kunnen worden beschouwd. Het is dan ook niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij bij machte is om hieromtrent een duidelijk, coherent en correct verhaal te vertellen, *quod non in casu*.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer

kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA kaart, uw huwelijksakte, kopies van de identiteitskaarten en de oude identiteitskaarten van uw echtgenote en van jullie zoontje, de geboorteakte van uw zoontje, de geboorteakte van uw echtgenote, een attest van uw lidmaatschap van Fatah en tenslotte een medisch attest. Deze door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw echtgenote en jullie zoontje. Het medisch attest bevestigt dat u een letsel heeft opgelopen in Libanon maar geeft geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u dit letsel heeft opgelopen. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”*

2.16. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 18 september 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, uit de bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 overgemaakte persberichten van UNRWA blijkt dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de opmerking dat Ayn al Hilwe het grootste vluchtelingenkamp is in Libanon en jaar na jaar steeds grotere infrastructurele problemen vertoont als gevolg van de grote aantallen vluchtelingen die er hun toevlucht zoeken en de loutere stelling dat het geweld in het kamp ervoor zorgt dat UNRWA niet in staat is om de inwoners in hun basisbehoeften te voorzien, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker voorts aanhaalt dat UNRWA niet in staat is om daadwerkelijk bescherming te bieden tegen het immer terugkerende sektarisch geweld dat plaatsvindt in het vluchtelingenkamp, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon

thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *"Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future"*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport *"Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon"* van American University of Beirut en UNRWA, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u school heeft gelopen en dat u uw middelbaar diploma heeft behaald. U zou naar twee UNRWA scholen zijn gegaan in het vluchtelingenkamp van Ayn el Hilwa. U genoot er naar eigen zeggen gratis van kwalitatief onderwijs (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 47-56). Na uw middelbare studies bent u tot uw vertrek uit Libanon in dienstverband beginnen werken als automonteur om vrachtwagens met pech te depanneren. U verdiende gemiddeld 900 dollar per maand. U werkte in de verschillende steden van Libanon zoals Sour, Sioun, Beiroet (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 92-102). Uw vader was, toen hij nog in leven was, schilder van beroep. Na zijn overlijden is uw moeder hertrouwd en nu wordt zij onderhouden door haar tweede man (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 119-120). U was in staat om een eigen huis te huren in Ayn el Hilwa, waar u ongeveer 100 dollar per maand voor diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 106-110). U verklaarde toegang te hebben tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vraag 72 en 73). Voorts liet u in dit verband nog optekenen geen financiële problemen te hebben en dat de reden voor uw asielaanvraag helemaal geen uitstaans heeft met uw socio-economische situatie in Libanon, meer nog, dat u zich zelfs onderscheidde van de meeste Palestijnen in Libanon aangezien u zich niet in een financieel precaire situatie bevond (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 115-117). In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt te worden dat uzelf verklaarde zich gemakkelijk ergens anders te kunnen vestigen in Libanon en met name in de stad Sour omdat u hier nog uw familie heeft wonen. U voegde nog toe dat u zich eigenlijk overal zou kunnen vestigen, doch meende u evenwel dat dit geen optie is gezien de problemen die u in bovenstaande paragrafen heeft aangehaald (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 18-22). Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan deze problemen geen geloof wordt gehecht. Tijdens het gehoor van 26 april liet u optekenen dat het voor u niet evident zou zijn om zich ergens te vestigen in Libanon buiten een vluchtelingenkamp, gelet op 'de levensduurte' buiten de kampen, maar binnen de andere vluchtelingenkampen zoals al Bass zou dit wel mogelijk zijn voor u (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 131 en verder)." Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar zijn psychische problemen en naar het immer terugkerende sektarisch geweld in Ayn al Hilwa geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.*

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid

dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al Hilwe in het bijzonder, en naar de steeds grotere infrastructurele problemen in Ayn al Hilwe als gevolg van de grote aantallen vluchtelingen die er hun toevlucht zoeken, evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in of buiten het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer Libanon.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al Hilwe in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregisteerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat

verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.18. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 26 september 2018 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon uiterst precair is, dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon erg onstabiel is sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011, dat het land sindsdien het strijdtoneel is waarop milities, leden van Hezbollah en de Libanese veiligheidsdiensten vechten om controle en invloed, dat er nog steeds dagelijks gevechten zijn tussen milities, dat leden van Hezbollah actief deelnemen aan de strijd in Syrië en invloed uitoefenen op de werking van de veiligheidsdiensten in de regio, die niet in staat zijn de veiligheid in Libanon te verzekeren, dat Ayn al Hilwe reeds geruime tijd geplaagd wordt door sektarisch geweld als gevolg van het nimmer aflatende conflict tussen Fatah en verschillende islamitische groeperingen, dat Ayn al Hilwe jaar na jaar steeds grotere structurele problemen vertoont als gevolg van de grote aantallen vluchtelingen die er hun toevlucht zoeken, dat het grote bevolkingsaantal slechts over uiterst beperkte middelen beschikt, wat het risico op conflict alleen maar vergroot, dat de voortdurende spanningen vaak er vaak uitmonden in conflict, dat Ayn al Hilwe onder hoge druk staat als gevolg van zowel de instabiliteit in Libanon als van de sektarische spanningen binnen het kamp, wat de plaats heeft omgedoopt tot een heus kruisvat, dat het geweld in Ayn al Hilwe in 2017 nog een ongekend hoogtepunt bereikte waarbij zowel in februari, april en augustus burgerslachtoffers vielen en dat het aanslepende geweld er bovendien voor zorgt dat Ayn al Hilwe is uitgegroeid tot een broeihaard van extremisme, wat in de toekomst alleen maar tot grotere instabiliteit en spanningen kan leiden, en de verwijzing in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemene informatie en rapporten daterend uit 2017, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop voorgaande analyse is gesteund, die dateert van 7 augustus 2018, die dus van recentere datum is en waarin met de door verzoeker aangehaalde informatie uit 2017 rekening werd gehouden, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds zelf aangaf zich gemakkelijk elders in Libanon, o.a. in Sour, te kunnen vestigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende vastgesteld: *“(…) In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt te worden dat uzelf verklaarde zich gemakkelijk ergens anders te kunnen vestigen in Libanon en met name in de stad Sour omdat u hier nog uw familie heeft wonen. U voegde nog toe dat u zich eigenlijk overal zou kunnen vestigen, doch meende u evenwel dat dit geen optie is gezien de problemen die u in bovenstaande paragrafen heeft aangehaald (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2018, vragen 18-22). Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan deze problemen geen geloof wordt gehecht. Tijdens het gehoor van 26 april liet u optekenen dat het voor u niet evident zou zijn om zich ergens te vestigen in Libanon buiten een vluchtelingenkamp, gelet op ‘de levensduurte’ buiten de kampen, maar binnen de andere vluchtelingenkampen zoals al Bass zou dit wel mogelijk zijn voor u (zie notities persoonlijk onderhoud 26 april 2018, vragen 131 en verder).”* Verzoeker dient aldus geenszins terug te keren naar *“de plaats die aan de oorsprong ligt van zijn trauma”*, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift. Bovendien herhaalt de Raad te dezen nogmaals dat aan de gebeurtenissen die volgens verzoeker aan de basis zouden liggen van zijn psychologische problemen geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar zijn kwetsbaar profiel, verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 2.15. werd uiteengezet. Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Libanon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.19. Waar verzoeker nog betoogt dat het Commissariaat-generaal ook in het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het gevaar en de onmenselijke behandeling die hem wacht bij terugkeer heeft miskend, en dat het Commissariaat-generaal op zijn minst een andere appreciatie had moeten maken met betrekking tot de

verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en hij zich aldus richt tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies, dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.20. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.21. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS